

STĂPÂNĂ

E L James

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

Capitolul unu

Pașii mei grăbiți răsună pe podeaua dură și lucioasă. Mijesc ochii din cauza luminii orbitoare a neodelor.

— Pe-aici!

Doctorița de la Urgențe se oprește și mă conduce într-o cameră rece și sumbră, care e morga spitalului.

Pe o masă, sub un cearșaf, se află trupul zdrobit și fără viață al fratelui meu.

Șocul e ca un cutremur, îmi apasă pe piept și îmi stoarce ultima suflare din plămâni. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru asta.

Kit, fratele meu mai mare.

Stâlpul meu în viață.

Kit, al doisprezecelea conte de Trevethick.

Mort.

— Da. El e.

Articulez cu greu cuvintele.

— Mulțumesc, Lord Trevethick, murmură doctorița.

La naiba! Acum eu sunt contele!

Mă uit în jos, spre Kit.

Doar că nu e el. Pe masa mortuară *sunt eu* — zac acolo învinețit și mutilat... rece... mort.

Eu? Cum e posibil?

Îl văd pe Kit cum se apleacă spre mine și mă sărută pe frunte.

— Adio, ticălosule! spune răgușit, reținându-și cu greu lacrimile. O să te descurci. Pentru asta te-ai născut.

Zâmbește pieziș, sincer, cum face mereu în rarele momente în care e peste măsură de emoționat.

Kit! Nu! Ai înțeles greșit.

Așteaptă!

— Te descurci, Rezervă, spune el. Tu ești numărul treisprezece.
Cu noroc.

Zâmbetul îi piere și Kit dispare.

Iar eu îl privesc din nou, aplecat peste el în timp ce doarme. Doar
că trupul său zdrobit contrazice faptul că doarme — e... mort.
Nu! Kit! Nu! Dar, de prea multă durere, nu pot rosti cuvintele.
Nu! Nu!

Mă trezesc. Inima îmi bate nebunește.

Unde mă aflu?

Îmi ia o fracțiune de secundă să mă dezmeticesc, în timp ce ochii
mi se obișnuiesc cu semiîntunericul. Alessia mă ține în brațe, cu capul
pe pieptul meu. Inspir profund, o gură de aer proaspăt, iar panica mea
se retrage ca valul blând al unei mări liniștite.

Sunt în Kukës, în nordul Albaniei, acasă la părinții ei, iar dincolo
de lac zorii sunt o șoaptă pe cer.

Alessia e aici. Cu mine. E în siguranță și doarme profund. Cu grijă,
îi cuprind umerii cu un braț și o sărut pe păr, respirându-i parfumul.
Balsamul cu iz de lavandă și trandafiri al iubitei mele îmi calmează
simțurile și le stârnește, în același timp.

Corpul meu se trezește la viață; dorința, fierbinte și grea, îmi pune
sângele în mișcare.

O doresc. Din nou.

Această dorință e ceva nou, dar s-a înrădăcinat în mine, a devenit
o parte din ceea ce sunt și crește când sunt cu ea. E atât de atrăgătoare
și de frumoasă, încât o doresc ca un dependent de droguri. Dar nu
vreau s-o trezesc — a trecut prin tot iadul posibil.

Din nou.

La naiba!

Îmi stăpânesc pornirile și închid ochii în timp ce furia și regretele
mă copleșesc. Am lăsat-o să-mi alunece printre degete. L-am lăsat
pe nemernicul ăla violent, „logodnicul“ ei, să mi-o fure. Nu vreau

să știu prin ce a trecut, dar rănile și vânătăile ei își spun povestea îngrozitoare.

Nu voi mai permite să se întâmple asta niciodată.

Slavă Domnului că e în siguranță!

Las-o să doarmă.

Mă joc tandru cu o șuviță din părul ei, minunându-mă ca întotdeauna de moliciunea acestuia. O duc la gură, o ating cu buzele, blând.

Iubirea mea. Fata mea frumoasă și curajoasă.

A îndurat atât de multe rele într-un timp atât de scurt: a fost victima traficului de persoane, nu avea adăpost, apoi și-a găsit un loc de muncă plătit... și s-a îndrăgostit de mine.

Dulceața mea din fiecare zi.

În curând va fi mireasa mea.

Închid ochii încă o dată și mă cuibăresc mai aproape de ea, căutându-i căldura, apoi ațipesc.

Mă trezesc brusc, speriat de... de ceva ce se-aude de-afară.

Ce-a fost asta?

S-a făcut târziu — lumina din cameră e mai puternică.

— *Alessia!*

Mama ei o strigă.

La naiba! Am dormit prea mult!

— *Alessia!* Trezește-te! Te cheamă mama ta!

O sărut pe frunte, iar ea oftează când mă desprind din brațele ei și mă ridic în capul oaselor.

— *Alessia!* Haide! Dacă ne găsește tatăl tău, ne împușcă pe amândoi.

Imaginea de-aseară a tatălui ei și a puștii sale cu aer comprimat îmi răsare fără să vreau în minte.

O să te căsătorești cu fiica mea.

Mama ei o strigă din nou, iar *Alessia* deschide ochii, clipind pentru a-și alunga somnul. Se uită la mine, ciufulită, somnoroasă și

incitantă și-mi aruncă cel mai strălucitor zâmbet din lume. Preț de o clipă, uit de amenințarea sumbră a tatălui ei cu degetul pe trăgaci.

— Bună dimineața, frumusețe!

Îi mângâi obrazul, evitând zgârietura. Închizând ochii, se lasă răsfățată de atingerea mea.

— Te strigă mama ta.

Ridică pleoapele brusc, iar zâmbetul îi dispare; face ochii mari, speriată. Se ridică, goală, doar cu cruciulița de aur la gât.

— O, *Zot!* O, *Zot!*¹

— Da. O, *Zot!*

— Cămașa mea de noapte!

Se aude o bătaie în ușă, discretă, dar precipitată.

— Alessia! șoptește agitat doamna Demachi.

— La naiba! Ascunde-te! Mă ocup eu de asta.

Inima mea bate cu disperare.

Alessia sare din pat, cu picioarele goale, atât de drăgălașă, în timp ce eu mă reped să-mi trag blugii pe mine. Sincer, îmi vine să râd — parcă suntem într-o comedie britanică ridicolă. E o nebunie. Suntem amândoi adulți și în curând ne vom căsători. Arunc rapid o privire către Alessia, care se chinuie să se îmbrace cu cămașa ei de noapte gotică, și mă îndrept spre ușă, o întredeschid și mă prefac că de-abia m-am trezit din somn.

Mama ei se află în prag.

— Bună dimineața, doamnă Demachi!

— Bună dimineața, conte Maxim! Alessia? întreabă ea.

— A plecat din nou? spun eu, străduindu-mă să par îngrijorat.

— Nu e-n patul ei.

Tălpile Alessiei se aud călcând pe gresia rece. Apoi mă cuprinde cu brațele, ițindu-și capul din spatele meu:

— Mamă, sunt aici, șoptește ea în engleză, de dragul meu, presupun.

¹ O, *Doamne!* O, *Doamne!* (lb. albaneză, în original).

La naiba!

Am fost descoperiți, iar acum par un mincinos în fața viitoarei mele soacre. Ridic din umeri către Shpresa, în semn de scuze, dar ea nu se amuză, ci mă privește încruntată.

La naiba!

— Alessia! șuieră ea și se uită neliniștită peste umăr. *Po të gjeti yt atë këtu!*¹

— *E di. E di?*, răspunde Alessia și, când vede că mă încrunt, îmi aruncă o privire dulce și compătimitoare și se întinde spre mine sărutându-mă cu inocență.

Se strecoară pe ușă, în cămașa ei de noapte victoriană, și mă privește fierbinte în timp ce-și urmează mama pe scări. O iert pentru că m-a făcut să par un mincinos în fața mamei sale și ascult cum se ciondănesc în albaneză. Nu-l aud pe tatăl ei.

Cred c-am scăpat.

Oricum, a spus că Alessia e problema mea acum. Dau din cap și închid ușa, iritat de acest gând. Alessia nu e *problema mea*, pentru numele lui Dumnezeu! E o femeie stăpână pe sine. Cum poate tatăl ei să creadă așa ceva? Asta mă frământă. Din punct de vedere cultural, tatăl ei și cu mine suntem la poli opuși și, oricât de politicoș aș vrea să fiu, trebuie să facă și el pasul în secolul XXI. E limpede de ce propria fiică se ferește de el. Când eram cu ea în Cornwall, Alessia îmi tot bătea aporouri despre temperamentul lui vulcanic. Îmi spunea că nu-i era dor de el... doar de mama ei.

La naiba! Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai bine.

Cât mai durează până ne căsătorim?

Poate că ar trebui să facem ceva ca să scăpăm mai repede de-aici.

Să fugim?

Am putea să ne ascundem la hotelul Plaza din Tirana până când îi iese noul pașaport și să descoperim împreună deliciile capitalei.

¹ *Dacă-l găsește aici!* (lb. albaneză, în original).

² *Știu. Știu.* (lb. albaneză, în original).

Oricum, când va obține pașaportul? Va apuca oare tatăl ei să vină după noi și să ne amenințe cu arma? Nu știu și, cumva, nu cred că Alessiei i-ar plăcea ideea. Dar și să ne vedem așa, pe furiș, de parc-am fi copii... e o adevărată nebunie. E ca și cum ne-am întors în timp cu câteva secole, or, nu cred că mai accept multă vreme chestia asta.

Mă uit la ceas, e încă devreme, așa că-mi scot blugii și mă întind în pat. Cu ochii în tavan, reflectez la ultimele câteva zile și-mi revine în cap cel mai recent vis pe care l-am avut.

Despre ce naiba era vorba?

Despre Kit?

E de acord să moștenesc titlul de conte.

Asta să fie?

Ar fi de acord cu această căsătorie grăbită și cu nunta?

Nu, nu cred că ar fi. Poate că asta voia să spună. Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigur că din familia mea va fi cineva de acord. Închid ochii, imaginându-mi reacția mamei la aflarea veștii. Poate că va fi fericită să mă vadă însurat... în sfârșit!

Ba nu. Va fi furioasă. Știu asta.

Poate că visul meu însemna că Kit îmi oferă sprijinul lui.

S-ar putea...

Da.

Despre asta era vorba în vis.

Mama ei e supărată, iar Alessia nu știe ce să-i mai spună ca s-o liniștească.

— Ce făceai acolo? mârâie Shpresa.

Alessia ridică din sprânceană drept răspuns.

— Alessia! se răstește femeia, știind foarte bine ce vrea să spună fiica ei. Chiar dacă bărbatul ăsta a profitat o dată de tine, asta nu înseamnă că nu trebuie să aștepți până la nuntă!

Mamă!

— Dacă te prinde taică-tău! oftează ea. Cred că a ieșit să te caute. Probabil că ar face infarct dacă ar ști adevărul.

Plescăie din buze exasperată străbătând coridorul, dar expresia i se îndulcește când ajung amândouă în sufragerie.

— Presupun că ești deja însărcinată, așa că... zice ea, ridicând resemnată din umeri.

Alessia se îmbujorează vag. Ar trebui să-i spună mamei ei că totul a fost o minciună?

— Deci frumosul tău conte e în formă.

Shpresa își privește fiica zâmbind ironic.

— Mamă! exclamă Alessia.

— Are și un tatuaj.

— Da, e blazonul familiei sale.

— Înțeleg.

Strânge dezaprobat din buze.

Alessia ridică din umeri. Îi place tatuajul lui.

Mama ei surâde.

— Se poartă frumos cu tine... în pat?

— Mamă! exclamă ascuțit Alessia, șocată.

— E important. Vreau să fii fericită și trebuie să-l faci fericit și pe el. Nu va trece mult timp până când va veni copilul și, ei bine...

Mama ei oftează, dezamăgită, în timp ce Alessia se holbează la ea absentă.

Ce poate să spună? Că și-a mințit părinții?

Așa a fost și pentru mama ei după ce s-a născut ea?

Alessia nu vrea să se gândească la asta. În plus, e prea dimineață pentru o asemenea discuție.

— Cred că e fericit, zice ea, în cele din urmă.

— Bine. Putem vorbi mai multe despre asta.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, spune Alessia, absolut îngrozită.

— Nu ai întrebări?

Alessia pălește la gândul acesta.

— Nu!

— Presupun că acum e cam târziu pentru asta. Dar, dacă ai întrebări, tatăl tău și cu mine...

— Mamă! Încetează! strigă ea, acoperindu-și urechile. Nu vreau să știu.

Mama ei râde înțelegătoare.

— Mă bucur că te-ai întors, sufletul meu! Mi-a fost așa dor de tine!

Râsul ei se stinge, își mijește ochii, schimbându-și expresia, devenind gravă.

— Noaptea trecută m-am tot zvârcolit în pat. Mă gândeam la ce a spus lordul Maxim. N-am putut să dorm de grijă, spune cu voce pierită.

— Ce anume, mamă?

Inspiră profund, ca și cum ceea ce urmează să spună ar fi deosebit de neplăcut.

— A spus ceva despre traficul de carne vie.

Alessia oftează.

— Ah, mamă, am atât de multe să-ți zic, dar mai întâi o să fac un duș.

Mama ei o strânge în brațe.

— Dulceața inimii mele, îi spune încet la ureche. Sunt atât de bucuroasă că ești acasă! Și în siguranță.

— Și eu, mamă. Și că am scăpat de Anatoli.

Shpresa încuviințează dând din cap.

— Logodnicul tău are un temperament violent?

— Nu. Nu. Nu are. Dimpotrivă.

Mama ei surâde.

— Te luminezi ca o zi de vară când vorbești despre el.

Ia mâna Alessiei și, ridicând din sprânceană, admiră splendidul inel de logodnă.

— Are bani și gusturi bune.

Alessia dă din cap aprobator și privește lung diamantul strălucitor de pe degetul ei.

Acest inel frumos e acum al ei.

Aproape că nu-i vine să creadă.

— Du-te și fă un duș! Eu mă ocup de pâine și cafea.

Alessia stă sub dușul din baia casei părintești, savurând apa fierbinte. Nu curge la fel de puternic ca la dușurile din Cornwall, dar ea se bucură de acea căldură. E primul moment în care-și permite să reflecteze la tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

La Anatoli. La răpirea ei. La lungul drum până aici. La brutalitatea lui.

Se cutremură. El a ieșit din viața ei acum și, pentru asta, ea se bucură enorm.

Și a fost întâmpinată cum se cuvine acasă; chiar și tatăl ei a recunoscut că i-a fost dor de ea.

Alessia închide ochii, șamponându-și viguros părul, încercând să-și alunge sentimentul de vinovăție. Și-a mințit părinții, iar faptul că nu-i onestă cu ei o face să-și simtă conștiința încărcată.

Nu e însărcinată, dar oare ar trebui să le spună adevărul?

Ce-ar zice tatăl ei dacă ar afla? Ce ar fi capabil să facă?

Își ridică fața spre jetul de apă, lăsându-l să-i curgă pe obraji.

Și mai e și Maxim.

Zâmbește printre șiroaiele de apă. A traversat un continent întreg ca s-o găsească și a adus cu el un inel ca să o ceară în căsătorie. E mult mai mult decât ar fi putut visa sau spera ea vreodată. Acum trebuie să afle ce părere are Maxim despre faptul că i se bagă pe gât o nuntă albaneză.

Aseară nu s-a opus.

Dar și-ar dori ca tatăl ei să fie mai puțin insistent.

Alessia ar fi mai fericită dacă s-ar întoarce la Londra și se teme că Maxim simte la fel. Cât timp va trece până când se va plictisi de

Kukës? E obișnuit cu o viață foarte diferită, iar aici nu prea are cum să se distreze. Poate că ar trebui să fugă împreună din Kukës. Să se căsătorească în Anglia.

Lui Maxim i-ar plăcea această idee? Alessia își clătește părul și se oprește brusc.

Nu, mama!

Alessia nu-și poate lăsa mama la mâna tatălui ei. Trebuie s-o ia cu ea. *Oare ar fi posibil? Oare Maxim s-ar opune?* La urma urmei, Shpresa vorbește fluent engleza. Mama *acesteia*, Virginia, bunica iubită a Alessiei, era englezoaică. Trebuie să mai aibă ceva rude în Anglia. Alessia nu știe exact. Bunica sa nu a vorbit niciodată despre familia ei de-acolo, pentru că nu a fost de acord ca ea să se mărite cu un albanez.

La fel se va întâmpla și cu familia lui Maxim?

Și ei o vor respinge?

Simte un fior pe șira spinării. Maxim se căsătorește cu menajera, o străină lefteră. Bineînțeles că nu vor fi de acord. Alessia se întristează.

Ce poate face?

Poate că n-ar trebui să se căsătorească până nu-i cunoaște familia, astfel va afla dacă o acceptă sau nu, pentru că, în adâncul inimii ei, își dorește binecuvântarea lor.

Dar, mai întâi, trebuie să descurce ițele cu tatăl ei și cu așteptările acestuia, iar el e un bărbat încăpățânat, temperamental și orgolios, care a spus că vrea să-i vadă căsătoriți până la sfârșitul săptămânii.

Oare e posibil așa ceva?

Alessia se spală pe față. Sunt foarte multe lucruri la care trebuie să se gândească și chiar și mai multe lucruri de făcut.

Când Alessia intră în bucătărie, mama ei își ridică privirea de la aluatul pe care-l frământă și o studiază atent.

— Arăți diferit, spune ea, lăsând aluatul deoparte la crescut.

— Să fie din cauza hainelor?

Alessia face o piruetă. Poartă o fustă, o bluză și un cardigan alese din colecția pe care Maxim i-a cumpărat-o din Padstow.

— Da, poate. Pari mai sofisticată.

Mama ei se îndreaptă spre chiuvetă ca să se spele pe mâini.

— Sunt, răspunde Alessia în șoaptă.

A fost traficată prin Europa, a trăit fără adăpost, a stat într-unul dintre cele mai aglomerate orașe din lume și s-a îndrăgostit... apoi toate acestea au dispărut când a fost răpită și aproape violată de fostul ei logodnic. Alessia se cutremură.

Nu te mai gândi la el!

— Cafea? o întreabă mama ei.

— Fără zahăr, pentru mine, spune, așezându-se la masă.

Shpresa se uită la ea mirată.

— E bună la gust?

— Te obișnuiești.

Shpresa toarnă o ceașcă plină pentru Alessia și, luându-și și ea o cafea, se așază în fața fiicei sale.

— Spune-mi! Ce s-a întâmplat după ce te-am urcat în microbuzul care te-a dus la Shkodër?

— Ah, mamă!

Alessiei îi tremură buzele și emoția nenorocirilor pe care le-a trăit de când a plecat din Albania i se ridică în piept ca un tsunami. Șovăind, printre lacrimi, îi istorisește mamei sale întreaga poveste.

Mă trezesc odihnit. Soarele e și mai sus pe cer. Mă uit la ceas, e 9:30. E târziu. În grabă, îmi trag pe mine blugii, tricoul și puloverul. La un moment dat va trebui să mă întorc la hotel ca să-mi recuperez lucrurile. Dar, mai important, trebuie să știu ce se întâmplă cu nunta noastră stabilită rapid.

Le găsesc pe Alessia și pe mama ei plângând încet la masa din sufragerie.

Ce naiba se petrece?

— Ce s-a întâmplat?

Amândouă tresar, iar eu mă simt mai anxios ca niciodată.

Alessia își șterge lacrimile și sare de pe scaun în brațele mele.

— Hei, ce-ai pățit?

— Nimic. Mă bucur mult că ești aici.

Mă îmbrățișează, iar eu o sărut pe creștet.

— Și eu mă bucur.

Shpresa se ridică și ea și se șterge la ochi.

— Bună dimineața, lord Maxim!

— Bună dimineața! Ăăă... Maxim. Așa mă cheamă.

Îmi zâmbește reținut.

— Cafea?

— Te rog.

— Fără zahăr, mamă, intervine Alessia.

Îi ridic bărbia și o privesc în ochii triști, întunecați, care au văzut și au trăit prea multe. Inima mi se strânge.

Iubirea mea.

— De ce ești așa supărată?

— I-am povestit mamei tot ce s-a întâmplat după ce am plecat din Kukës.

O strâng și mai tare și mă copleșește un val de energie protectoare.

— Înțeleg.

O sărut pe păr și o legăn ușor, recunoscător încă o dată că a supraviețuit chinurilor la care a fost supusă.

— Acum ești a mea și nu te voi mai scăpa din ochi.

Niciodată.

Mă încrunt, surprins de sentimentele mele aprige. Chiar *nu* vreau s-o mai pierd din ochi. A trecut prin prea multe.

— Vorbesc serios, adaug eu.

Își trece vârful degetelor peste barba mea, iar atingerea ei îmi reverberează... în tot corpul.

— Trebuie să mă bărbieresc, zic răgușit, iar ea zâmbește.

— Mi-ar plăcea să mă uit la tine.

— Serios? întreb, ridicând din sprânceană.

Alessia nu pare intimidată. Ochiul îi sclipesc amuzați, încărcăți de o emoție pe care mi-o transmite până-n străfunduri.

Doamna Demachi pregătește cafeaua, zornăind zgomotos micul ibric, iar vraja dintre Alessia și mine se rupe. O sărut pe nas și, rânjind ca un prost, îmi îndrept atenția spre mama ei. Alessia mă mângâie pe piept în timp ce eu urmăresc procesul elaborat care include un ibric mic de tablă, o linguriță cu coadă lungă și un adevărat ritual de amestecare a cafelei care fierbe pe aragaz.

Doamna Demachi îmi zâmbeste scurt.

— Ia loc, spune ea, așa că mă desprind de logodnica mea și, privind pieziș pușca de vânătoare de pe perete, mă așez la masă.

Alessia aduce o ceașcă și o farfurioară din dulap. Poartă fusta din denim închis la culoare pe care am cumpărat-o în Padstow și care-i scoate în evidență fundul perfect și ispititor.

E absolut superbă.

Mă foiesc pe scaun, iar Alessia îmi umple ceașca.

— Cafeaua ta, zice ea, cu ochii negri scânteind de încântare, și-mi așază ceașca în față.

Știe că mă holbez la ea și-i place asta. Zâmbesc și, privind-o fix în ochi, strâng din buze și suflu ușor peste marginea ceștii. Întredeschide buzele și inspiră zgomotos, iar zâmbetul meu devine mai larg.

E un dans în doi.

Mama ei își drege glasul și revenim amândoi la realitate. Alessia râde și-i spune ceva în albaneză doamnei Demachi, care clatină dezaprobator din cap, în tăcere, spre fiica ei.

Încerc să sorb din cafea. E fierbinte, aromată și amară, dar savuroasă. Mama Alessiei aprinde cuptorul și apoi începe să întindă aluatul. E rapidă și eficientă, tăindu-l imediat în fâșii, apoi în pătrățele. Are o viteză de-a dreptul impresionantă. Nu e de mirare că Alessia gătește atât de bine. Fiica ei i se alătură, iar eu privesc, fascinat,

cum amândouă formează mici bile rotunde de aluat. Ușurința cu care se mișcă în bucătărie îmi amintește de Jessie și Danny de la Tresyllian Hall, din Cornwall. Mama ei le pune una lângă alta pe o tavă de copt, iar Alessia le unge cu lapte, cu o pensulă mică de plastic. Îndemânarea lor, familiaritatea dintre ele sunt niște detalii atât de plăcute privirii!

La naiba! Unde-mi sunt bunele maniere?

— Pot să vă ajut cu ceva? întreabă Maxim.

Alessia clatină din cap cu precauție, în timp ce și mama ei face un gest.

— Nu, mamă. Când dai așa din cap înseamnă că da.

Shpresa râde.

— Nu suntem obișnuite să ne ajute bărbații la bucătărie.

Ochii îi sclipesc de amuzament, în timp ce bagă tava la cuptor. Alessia începe să pună masa și spune:

— Ți-am mai zis. Doar femeile gătesc aici.

Micul-dejun e un ospăț delicios, proaspăt scos din cuptor. Sunt la a patra chiflă cu unt și gem de fructe de pădure și la a doua cafea, când se aude ușa de la intrare trântindu-se. Câteva clipe mai târziu, apare și domnul Demachi, purtând un costum închis la culoare, cu o expresie sumbră, din care nu se poate ghici nimic. Shpresa sare de la masă și umple ibricul cu apă.

Poate că are nevoie de un ibric mai mare.

Alessia se ridică și ea, ia o farfurie și o așază în capul mesei, alături de un cuțit. Demachi ia loc și totul i se pare atât de firesc... a fost servit, din toate punctele de vedere, toată viața lui.

Hm... Și eu la fel. Dar nu de mama mea... și nici de sora mea, de altfel.

— *Mirëmëngjes!* mormăie el, privindu-mă într-un fel pe care nu-l pot descifra.